

OTOBÜS DURAĞI

Onu kapıda ilk gördüğümde, öylece bakakalmıştım. Akşam saatleriydi. Babamın bakkal dükkanını kapatmaya hazırlanıyordum, ışıkları söndürdüm, kasayı kilitledim, kepenkleri indirmek için dışarı çıkacaktım.

"Affedersiniz" dedi ince bir ses karanlığın içinde. Kapının tam ağzındaydı, karanlığa rağmen yüzü ışıltılıydı.

"On buçukta bir otobüs olacaktı, geçti mi acaba?"

"180 numarayı soruyorsunuz değil mi? Fark etmedim" dedim sesim titreyerek.

"Hay Allah!" diye söylendi o ince ses. "'Hiç gecikmezdi, niye gelmedi acaba" dedi ve yüzünü karanlık dükkanın kapısından yola doğru çevirdi. İşte o zaman gördüm billur gibi sırtından aşağıya akan saçlarını.

"Neyse, yürüyeceğiz artık. Teşekkür ederim, iyi akşamlar" dediğini zar zor duydum arkasından yutkunurken. Ben cevap vermeden, biraz önce karanlıkta kaybolan elindeki bastonunu yere vurarak kaldırımında yürümeye başladı.

Uzun süre bakakaldım arkasından, kelimeler boğazıma düğümlendi, "size de iyi akşamlar" diyemedim arkasından. Bastonunun kaldırımındaki tık tık sesleri kulağımda çınladı. Üşüme ile terleme arasındaydım, ne yapacağımı bilemez durumda kaldım dakikalarca kapının önünde.

...

Sabahları dükkana babam bakardı. Ben ise, dersler bitince geçiyordum dükkanın başına. Üniversiteden kısa bir mesafe vardı, 15 dakikada varıyordum cadde üzerindeki küçük bakkal dükkanımıza. Bu sefer uçarak gelmişim o yoldan.

"Baba, sen git artık" dedim usulca. "Ben bakarım dükkana, biraz dinlen evde".

"Peki evlat" dedi babam, eline hazırladığı erzak poşetini alıp kapıdan çıktı.

Artık akşam olmazdı, gün boyu dükkanın önündeki durağa gittim geldim, gözümle sürekli takip ettim. Bu akşam da gelecek miydi acaba? Hava karardı, caddenin sonundan peşindeki arabasıyla bir kağıt toplayıcı gözüktü. İş çıkışı yoğunluğu azalmaya başladı, cadde tenhalaştı. Uzaklardan bir siren sesi geliyordu. Duraktakiler sürekli değişiyordu, birileri iniyor yerine başkaları otobüse biniyordu. Durakta bekleyenler on kişiydi, altı oldu, dört oldu, derken kimse kalmadı. Otobüs, durakta kimse olmayınca, önce yavaşlıyor, sonra durmadan devam ediyordu.

Derken uzaklardan o baston sesini duydum. Kafamı hemen çevirdim o yöne. Başını önüne düşmüş, bastonunu yere vurarak geliyordu. Karanlıkta yüzü ay gibi parlıyordu. İçim ürperdi, yüreğimden çıkan sıcak sıcak bir şeyler, vücuduma akmaya başladı. Hala uzaktan bakıyordum ona. Durağın önündeki bozuk kaldırımında sendeler gibi oldu, hemen düzeldi ve emin adımlarla yürümeye devam edip durağın içinde durdu.

"Yok mu bu dükkanın sahibi!"

Arkamı döndüğümde, yaşlı bir teyze elinde makarna paketleri, kasada bekliyordu. "Geldim teyze!" diyerek koşar adımlarla kasaya yöneldim. Seri bir şekilde parayı alıp üstünü verdim teyzenin ardından hemen caddeye çıktım. Gitmişti...

Bundan sonraki her akşam aşağı yukarı bu şekilde geçti. Hep aynı saatte durağa geliyor, otobüse biniyor ve gidiyordu. Üzerinde hep aynı kıyafetler oluyordu. Dizine yaklaşan yeşil bir hırka ve babet ayakkabılar. Bilmiyordu onu uzaktan uzaktan izleyen hayranını. Gözleri görmüyordu belki ama öyle güzel bakıyordu ki. Heyecanımdan bakamıyordum gözlerine bile, beni görmeyeceğini bile bile.

Birkaç kez konuşmaya karar verdim, tam yeltenirken geri dönüyordum. Sanki beni görüyormuş ya da hissediyormuş gibi ara sıra kafasını arkaya çeviriyordu ve hemencecik geri önüne dönüyordu.

Bir gün elime kağıdı kalemi alıp yazmaya karar verdim. Uzun uzun yazdım. Duygularımı, onu uzaktan uzağa izlediğimi falan. Kağıdı güzelce katlayıp cebime koydum. Ne olursa olsun bu kağıdı ona verecektim. Okuyamayacağını düşünemedim bile.

Dükkanı erkenden kapattım o akşam. Kapının önüne geçtim oturdum. Kararımı vermiştim. Onu bir süre takip edecek ve müsait bir zamanda verecektim elimdeki kağıdı.

"Ne o Yılmaz, erken kapattın dükkanı?"

"Bu akşam pek müşteri yok Rıza amca" dedim yan komşumuz Terzi Rıza'ya.

Derken yolunu beklediğim geldi ve durakta beklemeye başladı. Çok geçmeden de otobüs geldi ve bindi. Otobüsün kapısı tam kapanırken ben de koşup yetiştim ve bindim. Arkasından bakarak ilerlemeye başladım otobüsün içinde.

"Hop hemşerim! Bilet?" diye bir ses gürledi otobüsün ön tarafından.

Öyle ya biletim yoktu. Binivermiştim aniden. Yalandan ceplerimi yokladım. "Param diğer pantolonda kalmış" dedim şoföre utanarak.

"Öyle olmaz hemşerim, ilk durakta inersin. Biletini alır, sonraki otobüse binersin" diye cevap verdi şoför.

Çaresiz otobüsün orta kapısına doğru gittim. Henüz ismini dahi öğrenemediğim ise pencere kenarında tek başına bir koltuğa oturmuştu. Bir cesaret yüzüne baktım uzun uzun. Elimi cebime attım kağıdı verebilmek için. Elim hala ceketin cebindeydi, bir türlü çıkaramadım. Gözlerim ise çoktan dalıp gitmişti o okyanusa. Otobüs kapısının "Tısss!" sesiyle uyandım bu düşten. Aynadan şoförle göz göze geldik. Çaresiz indim otobüsten.

Otobüs, egzoz dumanını püskürterek giderken ben hala bakıyordum arkasından. Sonra kayboldu gitti uzaklarda. Kafamı çevirmeden yürümeye devam ettim, nereye gittiğimi bilmeden. Hemen arkamdan uzun bir korna sesi ve arkasından havalandığımı hatırlıyorum. Sonrası ise tamamen silinmiş beynimden.

Uyandığımda, babamı pencerenin kenarında bir sandalyeye oturmuş uzaklara bakarak otururken gördüm. Ben yatakta kıpırdayınca kalktı hemen. Üç haftadır yoğun

bakımdaymışım. Doktorlar başıma toplandı, bir şeyler yaptılar orama burama. Hemşirenin odadan çıkmasının ardından babam girdi odaya ve hemen azarlamaya başladı. "Neden yolun ortasında yürüyordun! Hiç mi akıl yok sende!"

Yatakta geçirdiğim birkaç günlük istirahatın ardından biraz dolaşmak istediğimi söylediğimde anladım gerçeği. Yatağın yanına bir tekerlekli sandalye geldi ve iki adam beni kaldırıp üzerine koydu. Gözümden iki damla yaş aktı. Annemi kaybettikten sonra bu ikinci acımdı.

...

Geçirdiğim onca sıkıntıya rağmen, o hala aklımdaydı. Haftalar sonra ilk kez dükkana kadar gelmeye izin verdi babam. Benim yerime bir çırak almıştı bakkala. Artık çırakla birlikte beklemeye başladım akşamı. Gün bir türlü bitmek bilmiyordu. Tekerlekli sandalyemi kasaya yanaştırıp bir yandan hesapları alıyor diğer yandan da gözümle durağı kesiyordum.

İlk akşam gelmedi, sonraki günün akşamı da ve sonraki akşamlarda da. Olsun, gene de ümidim vardı, her akşam aynı heyecanla onun yolunu gözlüyordum. Ama yoktu işte.

O gün üniversiteden çıktım, kaldırımda tekerlekli sandalyemi sürerek dükkana doğru ilerliyordum. Mesafe kısaydı, tek başıma gitmek için dün akşam babamı ikna etmişim. Kaldırımda devam ederken önümde bir araba gördüm, tamamen kaldırımı kapatacak kadar park etmişti. Sağından geçmeye çalıştım, sandalye sığmadı. Çevreme baktım kimse yoktu. Yavaşça kaldırımın kenarına geldim. Belki kaldırım bir karış vardı yoktu, ancak benim için bir uçurumdu. Uzun uzun aşağıya baktım, sonra tekrar etrafıma baktım, sokak bomboştu. Çaresizdim, bu uçurumdan aşağıya inmekten başka çarem yoktu. Her iki tekerleği de sımsıkı tuttum ve sandalyeyi aşağıya salıverdim. Önce öne eğildi sandalye, derken devriliverdi. Yolun kenarında yatıyordum artık bir metre ötemdeki devrilmiş sandalyemle birlikte.

Ne kadar o vaziyette kaldım bilmiyorum. Belki dakikalar geçti ama bana günler gibi uzun geldi. Yorulmuşum, bitkindim. Uzaklardan bir yerlerden " tık tık " sesleri gelmeye başladı, kafamı çeviremedim. Sonunda o tıklar daha güçlü gelmeye başladı ve hemen arkamda kaldırımdaki arabanın tamponunda bitti. Birisi elindeki bastonuyla kaldırımın kenarını buldu ve yola indi.

"Yardım eder misiniz? Tekerlekli sandalyemden düştüm" derken öyle buruktu ki sesim. Bir görme engelliden yardım istiyordum çaresizlikten.

"Özür dilerim, Yerde misiniz? Bir şeyiniz var mı?"

Ses çınladı kulaklarımda. Nasıl unutulabilirdim ki bu sesin sahibini. İncecik bir kol tuttu omuzlarımdan, bana da güç gelmişti, dayanarak çıktım sandalyeye.

"Bir şeyiniz var mı? İsterseniz ambulans çağıralım"

"Teşekkür ederim. Bir şeyim yok, iyiyim."

"O zaman sizi gideceğiniz yere kadar bırakayım müsaade edin, siz tarif edin bana yolu". Cevap veremedim, tıkanıp boğazım.

Hayatımda gittiğim en güzel yoldu o 15 dakikalık mesafe. Dükkana gelene kadar hafta sonunun planı yapmıştık bile. Hava güzel olursa, yolun sonundaki parkta birlikte gezecektik.

O benim ayağım olacaktı, ben ise onun gözleri. Elimi cebime attım, yazdığım kağıt hala duruyordu. Karar vermiştim bu hafta sonu kendim okuyacaktım ona...

